

Sygn. akt II Ca 567/13

POSTANOWIENIE

Dnia 30 września 2013 r.

Sąd Okręgowy w Szczecinie Wydział II Cywilny Odwoławczy

w składzie następującym:

Przewodniczący SSO Dorota Gamrat - Kubeczak

Sędziowie SO Marzenna Ernest (spr.)

SO Zbigniew Ciechanowicz

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym

w dniu 30 września 2013 r. w S.

sprawy z powództwa S. Ś.

przeciwko Spółdzielni Mieszkaniowej (...) w M.

o zapłatę

na skutek skargi S. Ś. o wznowienie postępowania w sprawie zakończonej prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 29 marca 2012 r. sygn. akt II Ca 1010/11

p o s t a n a w i a

odrzuć skargę.

Sygn. akt II Ca 567/13

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 29 marca 2012 r. Sąd Okręgowy w Szczecinie po rozpoznaniu apelacji powoda S. Ś. od wyroku Sądu Rejonowego w Gryfinie z dnia 6 czerwca 2011 r. sygn. akt I C 130/11 – oddalił apelację, zasądził od powoda S. Ś. na rzecz pozwanej Spółdzielni Mieszkaniowej (...) w M. kwotę 1.200 zł tytułem zwrotu kosztów procesu w postępowaniu apelacyjnym..

W dniu 6 maja 2013 r. powód złożył skargę o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 29 marca 2012 r., sygn. akt II Ca 1010/11. Skarżący wniósł o zmianę prawomocnego rozstrzygnięcia i zasądzenie na jego rzecz kwoty 23.001,22 zł, wstrzymanie wykonania oraz zasądzenie kosztów postępowania.

Skarżący wskazał, iż w świetle art. 408 i 414 k.p.c. sprawa powinna być wznowiona. Powód podniósł, iż nie był należycie reprezentowany w procesie, albowiem obrońca nie odbiera wezwania o sprawie, a powód osobiście nie był informowany o posiedzeniu w wyniku czego zapadł wyrok zaoczny. W ocenie skarżącego wyrok z dnia 29 marca 2012 r. nie powinien być prawomocny, albowiem powód składał szereg pism i nie uchybił terminowi. Powód wskazał także, iż fakty w niniejszej sprawie są bezsporne. Nakazy zapłaty - na podstawie których dokonano egzekucji - zostały wydane sprzecznie z prawem z naruszeniem art. 485 k.p.c. Zaznaczył również, iż pozwana prowadziła działalność gospodarczą z naruszeniem prawa. Skarżący podniósł, że w wyniku oddalenia wystosowanego przez niego powództwa może nastąpić niepowetowana szkoda, której nie da się naprawić w postaci bezdomności.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Skarga okazała się spóźniona i jako taka podlegała odrzuceniu.

Instytucja wznowienia postępowania opiera się na przysługującej poza tokiem instancji skardze o reasumpcję wadliwego procesu przez zastąpienie zapadłego orzeczenia, orzeczeniem nowym. Nadzwyczajny charakter tego środka prawnego, skierowanego przeciwko prawomocnemu wyrokowi powoduje, że przywrócenie stanu sprzed zamknięcia postępowania sądowego ulegającego wznowieniu może nastąpić wyłącznie z powodów ściśle określonych w ustawie.

Postępowanie w sprawie skargi o wznowienia rozpoczyna się badaniem przez Sąd spełnienia warunków określonych w art. 410 § 1 k.p.c. Brak jednego z nich sprawia bowiem, iż rozpatrywanie sprawy jest niemożliwe, konsekwencją czego jest odrzucenie skargi. Oceny tej Sąd dokonuje na podstawie twierdzeń zawartych w skardze, przy czym nie bada trafności powołanych podstaw wznowienia postępowania, a tylko fakt ich prawidłowego powołania. Przedmiotem oceny Sądu są więc wskazane przez skarżącego podstawy pod kątem ustawowej ich dopuszczalności. W ramach postępowania wstępnego zatem przed sądem na posiedzeniu niejawnym badane jest wniesienie skargi w terminie (wynikającym z przepisów art. 407 i 408), dopuszczalność skargi (ze względu na zaskarżone orzeczenie) i oparcie jej na ustawowej podstawie.

Podstawy, w oparciu o które można żądać wznowienia postępowania zakończonego prawomocnym orzeczeniem statuują przepisy art. 401 – 403 k.p.c. Są to podstawy ustawowe, które stanowią zamknięty katalog, co oznacza, iż jedynie zaistnienie którejkolwiek z taksatywnie wymienionych przesłanek może być podstawą do wznowienia postępowania.

Jak wynika z analizy wniesionej skargi, powód jej podstawy upatruje w nieważności polegającej na braku należytej reprezentacji w toku postępowania apelacyjnego tj. na podstawie art. 401 pkt 2 k.p.c.

Zgodnie z orzecznictwem za brak reprezentacji uznać można działanie w charakterze pełnomocnika strony osoby niemającej należytego umocowania oraz niedziałanie w procesie pełnomocnika z urzędu (zob., postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 3 marca 1997 r., III CKN 10/96, OSP 1997, z. 9, poz. 172). Utrwalony jest także pogląd, iż nienależyta reprezentacja jako podstawa wznowienia postępowania nie dotyczy sposobu zastępowania strony przez pełnomocnika procesowego (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9 czerwca 2000 r., I PKN 277/00, OSNP 2002, nr 1, poz. 15). W szczególności nienależyte wykonywanie obowiązków przez pełnomocnika procesowego nie stanowi podstawy wznowienia postępowania w postaci braku należytej reprezentacji lub pozbawienia możliwości działania (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12 października 2001 r., III AO 32/01, OSNP 2002, nr 18, poz. 449; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 marca 2003 r., II CZ 26/03, OSNC 2004, nr 6, poz. 95).

Zgodnie z art. 407 § 1 k.p.c. gdy podstawą wznowienia jest pozbawienie możliwości działania lub brak należytej reprezentacji, początek biegu terminu do wniesienia skargi wyznacza dzień dowiedzenia się przez stronę, jej organ lub przedstawiciela ustawowego o wyroku; jak przyjął Sąd Najwyższy, decyduje data powzięcia wiadomości o treści sentencji wyroku, a nie data doręczenia uzasadnienia wyroku (zob., postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 5 listopada 1998 r., III AO 58/98, M. Praw. 1999, nr 1, poz. 8).

Uwzględniając powyżej przytoczone rozważania prawne, skarga wywiedziona przez powoda z uwagi na upływ terminu określonego w art. 407 § 1 k.p.c. podlegała odrzuceniu.

Otóż, w dniu 29 marca 2012 r. Sąd Okręgowy w Szczecinie w sprawie II Ca 1010/11 oddalił apelację powoda. Z protokołu rozprawy apelacyjnej wynika, iż za powoda nikt się nie stawił, pełnomocnik został zawiadomiony prawidłowo. Wyrok Sądu Okręgowego w sprawie II Ca 1010/11 jest prawomocny. Z kolei z treści przedmiotowej skargi wynika, iż jest to ponowna prośba powoda o wznowienie postępowania. Istotnie już w dniu 23 kwietnia 2012 r. wpłynęła do Sądu Okręgowego w Szczecinie skarga o wznowienie postępowania w sprawie II Ca 1010/12. Postanowieniem Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 7 września 2012 r. odrzucono skargę powoda o wznowienie postępowania w sprawie II Ca 1010/11 (sygn. akt II Ca 566/12). Z kolei z akt sprawy II Ca 1010/11 dalej wynika, że w

dniu 19 listopada 2012 r. wpłynął wniosek powoda o zawieszenie klauzuli wykonalności nadanej wyrokowi w sprawie I C 130/11 i II Ca 1010/12 z powodu złożenia skargi kasacyjnej. Postanowieniem zaś z dnia 12 grudnia 2012 r. Sąd Okręgowy w Szczecinie odrzucił skargę kasacyjną powoda od wyroku Sądu Okręgowego z dnia 29 marca 2012 r..

W tym stanie rzeczy nie sposób uznać, iż powód wywodząc kolejną już skargę o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 29 marca 2012 r. (II Ca 1010/11) zachował termin przewidziany w art. 407 § 1 k.p.c. Skarżący zdaje się nie dostrzegać, że w przypadku braku należytej reprezentacji jako podstawy wznowienia nie obowiązuje tylko pięcioletni termin z art. 408 k.p.c., nadal natomiast obowiązuje termin trzymiesięczny z art. 407 § 1 k.p.c. W postanowieniu z dnia 13 grudnia 2012 r., IV CZ 131/12 (LEX nr 1288740) Sąd Najwyższy stwierdził, że pięcioletni termin ad quem od uprawomocnienia się wyroku do wniesienia skargi o wznowienie postępowania (art. 408 k.p.c.) nie ma zastosowania, jeżeli skarga jest wnoszona ze względu na to, że strona była pozbawiona możliwości działania lub nie była należycie reprezentowana, jednakże musi zostać zachowany trzymiesięczny termin ad quo do wniesienia skargi, liczony od dnia, w którym o wyroku dowiedziała się strona, jej organ lub jej przedstawiciel ustawowy (art. 407 § 1 k.p.c.).

Skarga oddana obecnie pod osąd została wniesiona dopiero w dniu 6 maja 2013 r., a co za tym idzie niewątpliwie po upływie trzech miesięcy od chwili gdy powód S. Ś. dowiedział się o wyroku w sprawie II Ca 1010/11. W świetle bowiem przywołanych wyżej okoliczności powód już pod koniec kwietnia 2012 roku znał treść orzeczenia w sprawie II Ca 1010/11, skoro w tym czasie złożył pierwszą skargę o wznowienie postępowania nim zakończonego.

Z tego też względu, tj. na skutek uchybienia terminowi przewidzianemu przepisem art. 407 § 1 k.p.c., Sąd Okręgowy na podstawie art. 410 § 1 k.p.c. orzekł jak w sentencji.

Sygn. akt II Ca 567/13

(...)

1. (...)
2. (...)
3. (...)